

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 311/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K., B., zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., Advokátska kancelária, K., a sťažnosť JUDr. P. P., P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 14 C 85/2008 z 10. júna 2011, postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co 266/2011 z 31. augusta 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 242/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. K. a sťažnosť JUDr. P. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2012 doručená sťažnosť Ing. J. K., B. (ďalej len „sťažovateľ I.“), a JUDr. P. P., P. (ďalej len „sťažovateľ II.“, spolu len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 85/2008 z 10. júna 2011, postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 266/2011 z 31. augusta 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 242/2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ I. je účastníkom konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 14 C 85/2008. Na návrh druhého účastníka konania (manželky sťažovateľa I.) okresný súd uznesením z 10. marca 2011 okrem iného rozhodol o nepripustení sťažovateľa II., aby v konaní zastupoval sťažovateľa I., a to z dôvodu, že opakovane zastupuje aj iných účastníkov v iných konaniach vedených na okresnom súde a iných súdoch napriek tomu, že bol vylúčený zo Slovenskej advokátskej komory. V odôvodnení svojho napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že *„lustráciou spisu tunajšieho súdu mal súd preukázané, že JUDr. P. P., zastupuje iba v oddelení 14 C tunajšieho súdu vo veciach č. 14C 85/2008, 14 C 19/2008, 14 C 273/2008 ďalej vo veciach 7 C 68/2007, 11 C 197/2004, 40 C 368/2009, 8 C 130/1999, 8 C 33/2010“*. Okresný súd v odôvodnení ďalej uviedol, že sťažovateľ II. *„nie je advokát a podľa množstva vecí, v ktorých zastupuje, možno konštatovať, že túto činnosť vykonáva ako svoje povolanie, resp. podnikanie mimo pravidiel stanovených pre túto oblasť zákonom o advokácii...“*.

Sťažovateľ I. proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 15 Co 266/2011 z 31. augusta 2011 tak, že uznesenie okresného súdu v znení opravného uznesenia sp. zn. 14 C 85/2008 z 29. júna 2011 (ktorým okresný súd opravil nesprávne uvedený dátum vyhotovenia uznesenia, pozn.) potvrdil. Sťažovateľ II. podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že uznesením sp. zn. 6 Cdo 242/2011 z 15. februára 2012 dovolanie sťažovateľa II. odmietol.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú, že napadnutými uzneseniami okresného súdu, ako aj krajského súdu a postupom, ktorý im predchádzal, a taktiež postupom najvyššieho

súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré malo byť porušené podľa sťažovateľov tým, že „*krajský súd vo svojom odôvodnení sa vôbec nezaobrá tým, či skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú pravdivé, resp. nepravdivé*“. Vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu v napadnutom konaní namietajú, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho uznesenia nevysporiadal s námietkou sťažovateľa II., ktorý v dovolaní položil otázku, ako má byť zabezpečený spravodlivý súdny proces bez zástupcu, ktorým nemôže byť sťažovateľ II., pretože len k nemu prechováva dôveru. Podľa tvrdení sťažovateľov uvádzaných v sťažnosti sa najvyšší súd ďalej nevysporiadal ani s námietkou, že sťažovateľ II. „*zastupuje predovšetkým Ing. K. v súdnych sporoch, kde podala jeho bývalá manželka návrhy a tých je viac ako 20*“, čo podľa názoru sťažovateľov nezodpovedá opätovnému zastupovaniu tak, ako to upravuje ustanovenie § 27 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Sťažovatelia ďalej namietajú, že „*v neposlednom rade senát najvyššieho súdu nepostupoval zákonne, keď neoznámil účastníkov senátu*“, čím mala byť znemožnená možnosť podať námietku zaujatosti na konkrétnych sudcov. Z uvedených dôvodov sťažovatelia zastávajú názor, že „*rozhodnutia súdu sú nepreskúmateľné*“ a „*nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces*“.

Sťažovatelia na základe uvedeného žiadajú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. *Základné právo sťažovateľa Ing. J. K. a JUDr. P. P., bytom P., s adresou na doručovanie B., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom NS SR č.k. 6 Cdo 242/2011 v spojení s rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava V, v konaní č.k. 14C 85/2008-184 a uznesením zo dňa 10.6.2011 a Krajského súdu v Bratislave, postupom a uznesením zo dňa 31.8.2011 č.k. 15 Co 266/2011-229 porušené bolo.*

2. *Uznesenie NS SR č.k. 6 Cdo 242/2011, Okresného súdu v Bratislava V, v konaní č.k. 14 C 85/2008-184, zo dňa 10.6.2011 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave, zo dňa*

31.8.2011 č.k. 15 Co 266/2011-229 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava V.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi Ing. J. K. primerané zadostučinenie v sume 10.000.-Eur a trovy pr. zastúpenia, ktoré je povinný Okresný súd Bratislava V vyplatiť do 2 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či sťažnosť sťažovateľa II. nebola podaná zjavne neoprávnenou osobou. Sťažovateľ II. ako všeobecný zástupca – fyzická osoba – zastupoval sťažovateľa I. v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 14 C 85/2008. Sťažovateľ II. namieta porušenia označených práv postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 14 C 85/2008 z 10. júna 2011 (ktorým okresný súd nepripustil sťažovateľa II., aby zastupoval sťažovateľa I. v konaní ako

občiansky zástupca, pozn.), postupom a uznesením krajského sp. zn. 15 Co 266/2011 z 31. augusta 2011 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 242/2011.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania (II. ÚS 14/01).

Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Sťažovateľ musí teda namietať porušenie svojich základných práv, pričom v spojení s konaním pred všeobecným súdom to prichádza do úvahy len vtedy, ak je účastníkom súdneho konania, v ktorom namieta porušenie svojich základných práv (m. m. II. ÚS 3/05).

Ústavný súd v posudzovanom prípade napriek tomu, že sťažovateľ II. nevystupoval v napadnutých konaniach ako účastník, ho považoval za účastníka konania v tej časti, v ktorej sa riešila otázka splnenia podmienok na jeho pripustenie ako občianskeho zástupcu, teda v tej časti, kde sa rozhodovalo aj o jeho právach. Keďže predmetom napadnutých rozhodnutí v označených konaniach bolo práve rozhodovanie o pripustení sťažovateľa II. ako občianskeho zástupcu a napadnuté rozhodnutia sa týkajú práve jeho postavenia v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom (sp. zn. 14 C 85/2008) s priamym dopadom na jeho práva, ústavný súd nepovažoval sťažovateľa II. v okolnostiach prípadu za neoprávnenú osobu na podanie sťažnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 14 C 85/2008 z 10. júna 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov napadnutým postupom a uznesením okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie ani predchádzajúci postup okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a postupu okresného súdu, ktorý mu predchádzal, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 15 Co 266/2011 z 31. augusta 2011

Sťažovatelia sťažnosťou namietajú taktiež porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a jeho postupom v označenom konaní. Ústavný súd berúc do úvahy neskoršie uznesenie najvyššieho súdu v dovolacom konaní sp. zn. 6 Cdo 242/2011 z 15. februára 2012, ktorým dovolanie sťažovateľa II. odmietol, nepovažoval v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, ako aj jeho postupu, ktorý mu predchádzal, je v prípadoch procesného rozhodnutia dovolacieho súdu považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54). V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu.

Jadrom námietok sťažovateľov je nesúhlas s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý je podľa nich arbitrárny, porušujúci ich označené práva. Sťažovatelia teda namietajú, že im nebola poskytnutá súdna ochrana v kvalite požadovanej označeným článkom ústavy, listiny a dohovoru.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa a uviedol, že *„je zřejmé, čo nerozporoval ani samotný odporca v podanom odvolaní, že JUDr. P. vystupuje vo viacerých veciach na súde prvého stupňa ako právny zástupca. Je taktiež nesporné, že má odporca pozastavenú činnosť advokáta, a že môže zastupovať účastníka konania len ako fyzická osoba. Súd môže rozhodnúť, že takéto zastúpenie nepripúšťa, ak zástupca zrejme nie je spôsobilý na riadne zastupovanie, alebo ak zástupca vystupuje v rôznych veciach opätovne. Spôsobilosť na riadne zastupovanie najmä predpokladá, že všeobecný splnomocnenec je schopný vykonávať procesné úkony vyhovujúce z formálnej, obsahovej stránky, sledovať priebeh konania, primerane reagovať a komunikovať. Všeobecne splnomocnencom nemôže byť ani osoba, ktorá vystupuje ako zástupca v rôznych veciach, ktoré spolu skutkovo nesúvisia ani sa netýkajú totožnosti zastúpeného, prípadne túto činnosť vykonáva za odplatu, ktorú právna prax označuje za pokutníctvo. Súd pri rozhodovaní o nepripustení takéhoto zastúpenia vychádza zvláštnych poznatkov prípadne z informácií iných súdov. Vzhľadom k tej skutočnosti, že*

bolo nesporne preukázané, že JUDr. P. vystupuje na súde prvého stupňa v rôznych veciach ako právny zástupca, neboli naplnené predpoklady, aby mohol zastupovať odporcu v predmetnom spore a boli naplnené predpoklady na nepripustenie JUDr. P. ako zástupcu v zmysle ust. § 27 ods. 2 O.s.p.“.

Podľa názoru ústavného súdu citovaná argumentácia krajského súdu v napadnutom uznesení je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovatelia majú na celú vec odlišný názor a s napadnutým uznesením krajského súdu nesúhlasia. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľov.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a jeho postupu, ktorý mu predchádzal, dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľov, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nepripustil, aby sťažovateľ I. v konaní zastupoval sťažovateľ II., a zároveň tým aj reagoval na ich námietky. Uznesenie krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom uznesení krajského súdu ani v jeho predchádzajúcom postupe nezistil. Nesúhlas sťažovateľov s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť

právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Obdobne, pochybnosti sťažovateľov týkajúce sa postupu krajského súdu v napadnutom konaní nie sú dôkazom o neústavnosti jeho postupu. Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažovatelia nepredložili v sťažnosti žiaden dôkaz, ktorým by relevantným spôsobom spochybnili ústavnosť postupu krajského súdu v napadnutom konaní.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že sťažovatelia vo svojej sťažnosti sami uviedli, že sťažovateľ II. „*zastupuje predovšetkým Ing. K. v súdnych sporoch, kde podala jeho bývalá manželka návrhy a tých je viac ako 20*“. Z uvedeného podľa názoru ústavného súdu nepriamo vyplýva to, že sťažovatelia sami pripustili, že sťažovateľ II. vystupuje aj v iných konaniach, teda vystupuje opakovane v rôznych veciach.

Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj jeho predchádzajúci postup je v súlade s limitmi základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 15 Co 266/2011 z 31. augusta 2011, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 242/2011

Sťažovatelia namietali aj porušenie označených práv postupom najvyššieho súdu z dôvodu arbitrárnosti jeho odôvodnenia rozhodnutia, keď najvyšší súd sa nevysporiadal s námietkou sťažovateľa II. uvádzanou v dovolaní, že sú sporné tvrdenia súdu prvého stupňa, ako aj závery odvolacieho súdu pokiaľ ide o konania, v ktorých má sťažovateľ II. ako zástupca vystupovať, pretože sťažovateľ II. zastupuje

predovšetkým sťažovateľa I. v súdnych sporoch, v ktorých podala jeho bývalá manželka návrhy. Sťažovateľ II. ďalej vytýkal, že najvyšší súd postupoval nezákonne, keď neoznámil účastníkov členov senátu, čím sa účastníkovi znemožnila možnosť podať námietku zaujatosti na konkrétnych sudcov.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa II. uznesením sp. zn. 6 Cdo 242/2011 z 15. februára 2012 odmietol, pričom v odôvodnení svojho uznesenia konštatoval, že prípustnosť dovolania nie je možné vyvodiť z ustanovenia § 239 OSP, a konštatoval, že rozhodnutie napadnuté dovolaním netrpí ani jednou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 OSP. Osobitne sa najvyšší súd vzhľadom na povahu námietok sťažovateľa II. v odôvodnení svojho rozhodnutia zameril na to, či konanie netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) OSP, pričom v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že *„v posudzovanej veci zo spisu vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav, oboznámil obsah odvolaní, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán a poukázal na ustanovenia právneho predpisu, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoj právny záver. Stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, že v danej veci bolo nesporne vlastnými poznatkami súdu a informáciami z iných súdov preukázané, že JUDr. P. vystupuje na súde prvého stupňa v rôznych veciach ako zástupca, čím naplnil predpoklady na jeho neprípustenie do konania ako zástupcu žalovaného v zmysle § 27 ods. 2 O.s.p. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok splňa parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.“*

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého postupu najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia konštatuje, že najvyšší súd sa pri odôvodnení svojho rozhodnutia (uznesenie sp. zn. 6 Cdo 242/2011 z 15. februára 2012, pozn.) primeraným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľa II. týkajúcou sa arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, preskúmateľným a dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo

v posudzovanom prípade nezistil prípustnosť dovolania ani podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP. Ústavný súd preto túto námietku sťažovateľov týkajúcu sa napadnutého postupu najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia považuje za nedôvodnú. Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu v tejto súvislosti tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol. Ústavný súd ďalej konštatuje, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania aplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podľa ich účelu a zmyslu rešpektujúc tak práva sťažovateľov, preto je jeho postup v okolnostiach prípadu celkom legitímny a právne akceptovateľný.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, že najvyšší súd neoznámil účastníkom konania zloženie senátu pred vynesením rozhodnutia, čím im bolo znemožnené právo podať námietku zaujatosti na konkrétnych sudcov z dôvodu, že sťažovateľ II. má nepriateľský vzťah k sudcovi trestného kolégia najvyššieho súdu JUDr. K., ktorý by mohol pôsobiť na rozhodovaciu činnosť iných sudcov najvyššieho súdu, tak ústavný súd k nej uvádza, že v okolnostiach posudzovanej veci je táto námietka špekulatívna (hypotetická), a preto aj neprípustná a navyše aj neopodstatnená, pretože nie je podložená relevantnými argumentmi zakladajúcimi aspoň pochybnosť o nestrannosti súdu (sudcu) z objektívneho hľadiska podľa teórie zdania. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že uvedeným postupom najvyššieho súdu v danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2012